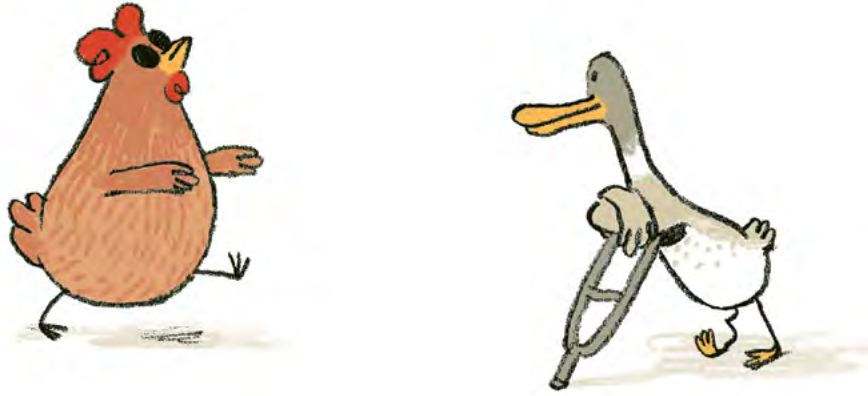

Tot comença en un pati abandonat on no hi toca mai el sol i on viu un ànec coix que ningú no va a veure mai. Tot i així, l'ànec té una petita provisió de cacauets, que li agradaria compartir amb algú, si pogués. Però a ningú no li ve de gust anar a trobar un ànec en un lloc tan trist.

De tant en tant l'ànec pensa que podria sortir a fer una volta pel món, però sempre li passa alguna cosa que l'hi impedeix. Això sí, per bellugar-se una mica cada dia fa una passejada pel pati, tot sol, amb l'ajuda d'una crossa.

Un dia, però, té una gran sorpresa, perquè veu que algú gira a la cantonada.

És una gallina cega amb ulleres de sol. L'ànec observa amb interès com la gallina camina d'un costat a l'altre fins que ensopega amb la crossa.

—M'alegro molt de coneixe't. —L'ànec ajuda l'estranyada gallina a posar-se dreta.— Sempre és agradable conèixer algú que està més de pega que jo.

—Què vols dir? —pregunta la gallina amb veu greu—. Jo estic més contenta que un gínjol —afirma, sorpresa—. Per què et penses que estic de pega?

—Ets cega, oi? —L'ànec fa un sospir profund.— No em puc imaginar res de pitjor que no veure-hi.

—Això no vol dir que sigui mitja gallina. —La gallina riu del seu propi acudit. Després desplega una ala i explica a l'ànec:— Ser cega té més avantatges del que sembla. Per exemple, m'importa un rave la cara que fas...

Els ulls de l'ànec s'il·luminen.

—Per ser coix, tinc prou bona planta...

—O, per exemple, si s'apaga el llum del replà de l'escala, tothom s'escagarrina —afegeix la gallina, impertorbable—. Jo, en canvi, em quedo tan ampla. Però el millor de tot és que sé escoltar molt bé.

—Tot d'una calla.— Què acabes de dir?

—Que per ser coix, tinc prou bona planta. A més, soc fidel, sincer i aventurer, i sempre vaig amb el cor a la mà.

—Així que ets un ànec coix! —La gallina l'examina de cap a peus, fins i tot la crossa. Després li dona uns copets al cap amb l'ala.— Sempre havia volgut tenir un gos pigall, però un ànec coix és millor que res. Tu també em pots fer de guia en el viatge que vull emprendre.

Només de pensar a marxar del pati, l'ànec tremola com una fulla.

—Abans m'agradaria saber on vols anar.

—Hi ha un lloc al món —diu la gallina en veu baixa— on els desitjos secrets es fan realitat. M'hi acompanyes?

—Deixa-m'ho rumiar un moment.

L'ànec va amunt i avall furgant la terra amb la crossa. Ell també n'ha sentit a parlar, d'aquest lloc. Molts han provat d'arribar-hi, però no se n'han sortit. Ningú no l'ha trobat mai. Potser ni tan sols existeix.

—On t'has ficat? —pregunta la gallina.

—Encara m'ho estic pensant.

—Entesos, però no t'entretenguis.

—Tinc una idea millor —diu l'ànec per fi—. Per què no ens quedem a viure aquí, en aquest pati? El món d'allà fora està ple d'entrebancs i de perills. Val més que ens instal·lem aquí, a recer d'aquestes parets altes.

La gallina badalla sorollosament. Tot seguit s'acosta a l'ànec fins que el toca, l'agafa amb l'ala per l'espatlla i li xiuxiueja, per mirar de convencè'l:

—No tens cap desig secret, tu? Confessa-ho. Tot-hom en té un.

L'ànec s'empassa la saliva i sent que, sota les plomes, es posa vermell com un pebrot.

Per sort, la gallina no ho pot veure.

—El que jo desitjo no es complirà mai. —L'ànec sospira profundament.— Tot i això, vindré amb tu. Sense el meu ajut acabaries a la cuneta de la carretera, i a mi em sabia molt greu. En quina direcció es troba, aquest lloc?

